

DE POTVIS

Toneelspel in vijf bedrijven

door

FRANK HOUTAPPELS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE POTVIS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANK HOUTAPPELS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2003 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

INGRID VISSER - 67 jaar

ROOS VISSER - 44 jaar

MIA VISSER - 42 jaar

WALTER VAN DER WERF - 43 jaar

Roos en Mia zijn de dochters van Ingrid.

Plaats van handeling:

Het huis van Ingrid aan de Nederlandse kust en het huis van Roos in Bangkok.

Van Frank Houtappels zijn bij toneeluitgever Vink b.v. ook de stukken: 'Aan het eind van de aspergetijd', 'De sterrentrek' en 'Garmisch Partenkirchen' verschenen.

BEDRIJF 1

De woonkamer van het huis van Ingrid. Er staan een paar volle vuilniszakken. Ingrid staat naast een berg ordners en bureaumappen. Ze stopt ze in een vuilniszak, af en toe werpt ze vluchtig een blik in een map voor ze hem in de zak doet. Op tafel staan een paar plastic tasjes. Mia loopt op en neer en haalt nog een paar tasjes van buiten. Bij het naar buiten gaan neemt ze steeds een volle vuilniszak mee. Ze helpt haar moeder met het buiten zetten van de vuilnis en brengt onderwijl haar eigen plastic tasjes naar binnen.

INGRID: Heb je geen weekendtas.

MIA: Natuurlijk wel. Maar met het weekend voor de deur kon niemand er eentje missen. Floris moet er één hebben voor naar de hockeyclub en Fleur wilde de hare niet uitlenen omdat ze misschien met een paar vriendinnetjes op de manege wil blijven slapen. De derde vond ik terug achter de wasmachine, maar die stonk een uur in de wind en daar zat het weer in, omdat Phillip zijn zwemspullen... Nat. Kletsnat in een hoek gesmeten. De schimmel stond in zijn zwembroek. Hij is één keer gaan zwemmen. Nou wil ie gaan golfen. Hij heeft al van die stokken gekocht, hoe heten die... clubs. En voor mij kon er niet eens een zomerjurkje vanaf. Nou was het een duur jurkje, maar ik hoef bijna nooit iets, dus als ik dan eens iets wil...

INGRID: Gewoon een zomerjurkje...

MIA: Ja. Heel eenvoudig. Maar daardoor heel chique. Chique maar eenvoudig. En mij staat bijna nooit iets. Dus als mij dan eens iets staat... Nou was het ook wel een heel duur jurkje hoor. En ergens heeft ie ook wel gelijk. Wat zou je ook een kapitaal uit gaan geven aan een zomerjurkje in dit kloteklimaat. Maar van de winter wil ik een nieuwe jas. Hij kan verdorie hoog en laag springen, maar van de winter...

INGRID: Nou. Laat eens zien die urn.

MIA: Hoe durven ze het ook te vragen, zoveel geld voor zo 'n dun lapje stof. Er zaten niet eens mouwen aan. Een dun flubberig mouwloos jurkje. Je betaalt gewoon voor het merk, maar dat zit aan de binnenkant. Dus dat ziet geen hond. *(Ingrid kijkt in de tasjes, tot ergernis van Mia)* Hè, mamma. Laat me nou even mijn spullen weg zetten dan kom ik 'm vanzelf tegen. Ik kan niet alles tegelijk.

INGRID: Wil je al koffie?

MIA: Zo meteen. Ga jij maar even zitten. *(Mia zoekt nu zelf in haar plastic tasjes en wordt nerveus)* Weet je trouwens dat die jurkjes

allemaal door kinderen in elkaar gezet worden? In die derdewereldlanden. Voor een dubbeltje per week in die naaiateliers. Een schande is het. Een grote schande. En wie verdient daaraan?

INGRID: Wilde je nou koffie?

MIA: Wie verdient daaraan mamma. En wat doe je eraan. Eigenlijk zou je al je kleding in een derdewereldwinkel moeten kopen maar dat kan niet. Je kan hier niet de hele dag in een gebatikte jutezak rond lopen. Dat moeten ze toch begrijpen.

INGRID: Wie.

MIA: Die kinderen, in die naaiateliers. Als Floris en Fleur ook maar een béétje open zouden staan voor wat er in de rest van de wereld gebeurt, dan zouden ze misschien leren waarderen wat ze allemaal hebben. Het hangt er maar nét vanaf waar je geboren bent. Ze hadden net zo goed in Afrika geboren kunnen zijn, zwart. Of in India. Soms zou ik dat willen. Soms gun ik die twee echt dat ze in Afrika waren geboren. In een plaggenhut. En uit een hele andere moeder. Soms gun ik mezelf dat. Maar ja. Je kan niet alles hebben. Ik heb gehaktbrood gebakken. En wafels.

INGRID: O. Lekker. Waar dan? *(Ingrid wil twee volle vuilniszakken met ordners naar buiten brengen)*

MIA: Wil jij niet even gaan liggen. Waarom doe je dat niet, even de benen omhoog. Dan ben je fit als Roos komt. *(Mia tilt twee vuilniszakken op en wil ze naar buiten dragen)* Mijn god, wat een gewicht. Wat is dit allemaal.

INGRID: Ouwe troep. Van je vader, uit het schuurtje. Arme Roos. Die moet de halve wereld over als ze d'r moeder een keer wil zien.

MIA: Dat hoef je helemaal niet zielig te vinden. Daar kiest ze zelf voor.

INGRID: Maar toch. Ze is altijd zo ver weg. Ik droom daar weleens over, dan droom ik dat ze in het water wordt geduwd en dat ze d'r niet op eigen kracht uit komt. En dat ik er dan niet ben om haar eruit te trekken.

MIA: Roos kan heel goed zwemmen hoor!

INGRID: Ja. Wat kon dat kind zwemmen. Als jullie naar het strand gingen was ik altijd dolblij als ze weer heelhuids terugkwam. Voor hetzelfde geld zwom ze door naar Engeland.

MIA: Als ik niet zo 'n moeilijke huid had gehad...

INGRID: Jij hebt de huid van je vader. Die kon ook niet tegen de zon. Ik vind het niet erg aardig van Fleur, dat ze jou d 'r weekendtas niet wil lenen omdat ze misschien ergens wil logeren.

MIA: Fleur is ook niet aardig. Dat is d 'r leeftijd.

INGRID: Dat was vroeger bij ons wel anders. Jullie waren altijd aardig. Daar zorgde ik wel voor. Niet goedschiks, dan maar kwaadschiks.

MIA: Bij ons was alles anders moeder. *(Mia brengt de laatste vuilniszakken naar buiten)*

INGRID: Zal ik even koffie zetten.

MIA: Ga maar even liggen, dan zet ik straks de koffie aan en dan roep ik je als ie klaar is. Krijg je d'r een wafel bij.

INGRID: Heb je wafels gebakken?

MIA: Ja. En gehaktbrood.

INGRID: Nou nou, je verwent me maar. Zal ik even helpen.

MIA: Straks, moeder, ga maar even naar boven.

INGRID: Tot zo dan.

MIA: Ja. Ik roep je wel.

INGRID: Wanneer?

MIA: Als de koffie klaar is. *(Ingrid staat op en wil naar boven gaan)*
Mamma?

INGRID: Ja?

MIA: Droom je ook wel eens over mij?

INGRID: Jawel.

MIA: Wat droom je dan?

INGRID: Dat je Roos in het water duwt. *(Ingrid gaat naar boven. Mia wacht tot ze uit het zicht is, pakt de telefoon, draait een nummer en krijgt verbinding (met een antwoordapparaat))*

MIA: Ja. Dit is mamma. Als iemand van jullie straks thuis komt bel me dan meteen. Ik ben een tasje kwijt. Een plastic tasje. Het kan onder de kapstok staan of bij de voordeur of anders op het aanrecht. Laat het me zo snel mogelijk even weten want als het er niet is moet ik gaan zoeken. En Fleur, als mamma in het vervolg nog eens de weekendtas nodig heeft dan heeft ze die ook echt nodig. Hetzelfde geldt voor Floris. Ik zie niet in waarom ik... *(de verbinding wordt verbroken. Mia legt neer en belt opnieuw)* Ik heb vergeten de kipfilet uit de diepvries te halen. Doe dat meteen als je thuis komt. En zeg tegen pappa dat ie dat sausje op kan warmen in het bakje met dat blauwe dekseltje, dan hoeft ie er alleen een beetje rijst bij te koken en een bakje komkommersalade... Oók komkommer eten jongens, anders... *(de verbinding wordt weer verbroken. Mia legt neer, wil opnieuw het nummer draaien maar bedenkt zich. Ze wrijft over haar gezicht en drukt haar handpalmen tegen haar ogen. Ze hoort iemand roepen)*

ROOS: Joehoe! *(Mia geeft geen antwoord, en herstelt zich. Roos komt binnen met een compact elegant koffersetje (koffertje op wieltjes, bijpassende beautycase))* Hallo!

MIA: Hallo! Ik hoorde je niet binnen komen.... *(de twee omhelzen elkaar)*

ROOS: Hoe is het!

MIA: Goed. Heel goed.

ROOS: En met Phillip, Floor, Fleuris...

MIA: Fleur. Floris. Goed. Laat eens even los, Roos.

ROOS: Ik mag je toch wel een knuffel geven, na al die tijd...

MIA: Ja, maar je duwt zo. En ik heb het in mijn rug. *(Roos laat los en kijkt om zich heen)*

ROOS: Gek hoor. Alles is nog precies hetzelfde. De hele wereld kan zich binnenstebuiten keren maar hier verandert niks.

MIA: Behalve dat pappa d 'r niet meer is.

ROOS: Ja. Maar daar zie je verder niks van.

MIA: Je ziet er goed uit.

ROOS: Ja. Waar is mamma?

MIA: Die is even gaan liggen.

ROOS: Waarom?

MIA: Roos, ik ga het je meteen vertellen. Ik ben pappa kwijt. Die urn. Ik hoop dat ik 'm thuis heb laten staan, onder de kapstok. Ik heb gebeld, maar d 'r is niemand thuis.

ROOS: O.

MIA: Ik had mijn handen vol, en ik ben met de trein, en daarna heb ik de bus gepakt en... Jij hebt ook niet toevallig, heb jij misschien in de bus, of de trein...

ROOS: Nee. Ik heb een autootje gehuurd op het vliegveld.

MIA: Ik moet gevonden voorwerpen bellen. Of zal ik wachten tot ze thuis... Waarschijnlijk staat ie nog thuis. Onder de kapstok. *(Roos roept naar boven)*

ROOS: Mamma!

MIA: Doe nou niet! Ik wil dat die urn terecht is voor ze naar beneden komt.

ROOS: Wat geeft dat nou. Het kan iedereen overkomen. Mam! Hoe lang moeten we blijven? Ik blijf niet zo lang hoor.

MIA: Wanneer vlieg je terug dan.

ROOS: Weet ik nog niet, maar ik blijf niet lang. Joehoe Mamma!

MIA: Wil je dat alsjeblieft niet doen?

ROOS: Dat ding komt heus wel terecht. Je moet ook niet zo veel meeslepen. Wat heeft een mens nou helemaal nodig. Hier. Moet je mij zien. Geld, paspoort, beautycase, koffertje. En dan kom ik helemaal uit Bangkok. *(Ingrid komt binnen)*

INGRID: Roos! Hallo lieverd!

ROOS: Hallo! *(Roos kust Ingrid)*

INGRID: Heb je Howard niet meegenomen.

ROOS: Hij zit midden in de rimboe en kan niet weg.

INGRID: Wat zie je er goed uit! En wat is je haar lang.
ROOS: Ja, leuk hè?
MIA: Je hebt dooie punten.
ROOS: Niet waar. Heb ik dooie punten?
INGRID: Iedereen heeft weleens dooie punten.
MIA: Dat hoeft niet. Dat is gewoon een kwestie van bijhouden.
ROOS: Sorry dat ik niet op de crematie kon komen. Alles was vol
geboekt en op zo 'n korte termijn...
INGRID: Het was heel mooi. En kort. Kort maar krachtig. Nog bedankt
voor de bloemen.
ROOS: Bloemen?
MIA: Je had bloemen gestuurd.
ROOS: O.
MIA: Een graftak.
ROOS: O ja.
INGRID: Ruik ik al koffie?
MIA: Nee.
INGRID: Dan zal ik even zetten. (*Ingrid loopt naar de keuken*)
ROOS: Hoeveel krijg je van me?
MIA: Hm?
ROOS: Van die graftak.
MIA: Vierenzeventig vijftig. Inclusief lint en bezorgen. (*Roos haalt geld
uit haar tas*)
ROOS: Wat stond erop, op dat lint?
MIA: Rust zacht. Roos.
ROOS: O. Mooi. (*Ingrid komt terug*)
INGRID: Ik eh... wat ging ik nou doen?
MIA: Koffie zetten.
INGRID: En verder?
MIA: Verder niks.
INGRID: O. Fijn dat je er bent Roos. Je ziet er heel goed uit. Vind je
ook niet Mia?
MIA: Ja.
INGRID: Wat een schattig koffersetje. Zie je nou Mia, zo kan het ook.
D'r zitten zelfs wieltjes onder. Wat praktisch. Kijk nou Mia. Ze hoeft
niet eens te bukken. (*Ingrid probeert het koffertje uit*)
MIA: Echt iets voor een bliksembezoekje. Toch jammer dat je niet op
de crematie kon komen. Met zo 'n snel koffertje is het toch eigenlijk
geen moeite.
ROOS: Mia wil je wat vertellen mam. Toe maar Mia.
MIA: Wat...
ROOS: Is helemaal niet erg. Kan iedereen gebeuren.

MIA: Ik weet niet waar je het over hebt.

ROOS: Mia is die urn kwijt geraakt.

INGRID: Welke urn.

ROOS: Hoeveel had ze d 'r bij zich denk je.

MIA: Hij is al zo goed als terecht. Waarschijnlijk onder de kapstok, het was pure pech. Het had net zo goed het gehaktbrood kunnen zijn, of de wafels.

INGRID: Heb je wafels gebakken?

MIA: Jullie hadden ook kunnen zeggen, goh Mia, wat lief dat je dat allemaal geregeld hebt en wat een mooie urn.

ROOS: Maar dat kan ik toch niet zeggen want ik heb 'm nog niet gezien.

INGRID: Ik ook niet. Ik wil je best bedanken voor de moeite, maar ik heb er nog niks van gezien. En nou is ie kwijt.

MIA: Niet kwijt. Hij is alleen niet waar ie moet zijn. Tijdelijk. Laten we daar nou niet over in paniek raken want dat is het niet waard.

INGRID: Nou, me dunkt...

MIA: Hij komt vanzelf terecht. Dat zei je net zelf Roos.

ROOS: Nou, niet vanzelf. Ik zei 'hij komt wel terecht', maar niet dat het vanzelf ging.

INGRID: Denk eens na lieverd. Ga even terug naar het moment dat je zeker weet dat je hem nog had. Waar was dat.

MIA: Weet ik niet.

ROOS: Zat ie in een tasje.

MIA: Ja.

ROOS: Wat voor tasje.

MIA: Een plastic tasje!

INGRID: Da's toch ook wat. Dat je na een heel leven moet eindigen in een plastic tasje.

MIA: Ik had even niks anders! Hij moet toch ergens in! D'r zitten geen hengsels aan zo 'n urn!

ROOS: Heb je geen weekendtas?

INGRID: Die heeft ze wel. Maar Fleur moest hockeyen en Floris had een natte zwembroek en Phillip... Phillip wil blijven logeren op een manege.

MIA: Fleur! Fleur wilde misschien naar de manege. En Floris ging hockeyen en Phillip... Mens! Waar zit je verstand! Waar ben jij met je hoofd de laatste tijd! *(er valt een stilte)*

ROOS: Okay. Mia, luister. Wat voor tasje was het. Wat voor kleur. Wat voor opdruk. Waar winkel jij. Hema. De Blokker. De eh... Hoe heet dat. De Wibra.

MIA: Ik kom nooit bij de Wibra!

ROOS: Nou ja, ik zeg maar wat...

MIA: Hooguit voor schuursponsjes. (*vanuit de gang klinkt de stem van Walter*)

WALTER: Hallo?

ROOS: Wie is dat?

MIA: Geen idee.

INGRID: Kom maar verder! (*Walter komt binnen met een Albert Heijn tasje*)

WALTER: Goedemiddag.

INGRID: Walter. Hadden wij een afspraak?

WALTER: Ik kwam hier voorbij en d 'r hing een tasje aan het tuinhek. Ik denk, dat is raar, dus ik kijk even ... Zit er een urn in!

MIA: Godzijdank. (*Mia neemt het plastic tasje van hem over en kijkt er in*)

WALTER: Er kan van alles in zitten, in zo 'n stom plastic tasje. Maar een urn. Dat verwacht je gewoon niet.

MIA: Kan ik je iets aanbieden. Kopje koffie.

WALTER: Nou, lekker.

ROOS: Ik ga wel even.

MIA: Ja. Doe jij ook eens wat. (*Roos verdwijnt in de keuken*)

WALTER: Als ik ergens een tasje zie, of een doos op een plek waar ie niet thuis hoort, dan moet ik altijd even kijken. Ken je dat?

INGRID: Nee.

MIA: Ik ken dat wel. Ik ben altijd bang dat er een nest jonge poesjes in zit.

INGRID: Jij had toch wafels gebakken?

MIA: Ja. Roos! Ik heb wafels gebakken. Doe ze anders even in de broodrooster. Roos! Doe je dat? Daar worden ze lekker knapperig van. (*er komt geen antwoord*)

MIA: Roos? Heeft ze me nou gehoord? Roos! Doe je dat? Even in de...

ROOS: (*roept vanuit de keuken*) In de broodrooster! Jezus, ik hoor je wel.

INGRID: Ken je Walter nog, Mia? Walter, dit is Mia. Ga toch zitten jongen. (*Mia en Walter geven elkaar een hand. Walter gaat zitten*)

MIA: Niet dat ik het ooit heb meegemaakt. Dat je een nest jonge poesjes vindt, of een doos vol puppies. Dat lijkt me zo 'n verschrikkelijke toestand.

WALTER: Ik heb hier heel wat dozen bij de achterdeur gezet.

MIA: Ja, maar niet met puppies. (*Roos komt terug*)

ROOS: De koffie loopt.

MIA: Roos. Heb je die wafels in de broodrooster...

ROOS: Ja.

MIA: Welke stand? Toch niet op de hoogste stand hè? Je moet...

INGRID: Ik ga wel even kijken.

MIA: Blijf jij maar zitten. Zo meteen...

INGRID: Wat.

MIA: Niks. (*Ingrid loopt naar de keuken*)

ROOS: Ben je bang dat ze zichzelf onder stroom zet.

MIA: Nee, maar d'r zitten rozijntjes in. En daar kan je brand van krijgen.
Ken je Walter nog?

ROOS: Hallo. Ik ben Roos.

WALTER: Jij kent mij niet meer hè?

MIA: Walter. Walter van de Werf. Van de buurtsuper. Die altijd achterom kwam.

WALTER: Met de boodschappen.

ROOS: O ja?

WALTER: Ja, dat ben ik.

MIA: Hij zat toch bij jou in de klas?

WALTER: Nee, Roos zat een klas hoger. Dat herinner ik me als de dag van gisteren. Roosje Visser. Alsof iemand die zou vergeten.

ROOS: Ach God. Heb ik zo'n indruk op je gemaakt.

WALTER: Op alle jongens. Alsof jij dat niet meer weet.

ROOS: Neem het me maar niet kwalijk. Ik heb een nogal selectief geheugen.

MIA: Kun je je mij nog herinneren? Met dat lange haar? In een paardenstaart, meestal. Met van die kersjes hierzo. (*Mia wijst naar een plek op haar hoofd*)

WALTER: Nee.

MIA: Of kersjes... Rode plastic balletjes. Aan een groen elastiekje. Net kersjes.

ROOS: Denk je nou echt dat die man zich jouw kersjes herinnert?

WALTER: (*tegen Roos*) Jou zie ik nog zo voor me. Met die blauwe bikini.

ROOS: O ja?

WALTER: Dat was me wat hoor. Tjonge jonge.

ROOS: Had ik een blauwe bikini?

WALTER: Jaha. Doe nou maar niet of je dat niet meer weet. (*Roos speurt haar geheugen af*)

ROOS: Blauwe bikini.... Blauwe bikini....

MIA: Van die rooie balletjes. Soms gewoon in een paardenstaart, soms aan iedere kant één. Zo, twee staartjes zeg maar. Of een vlecht. Op bijzondere dagen. Maar altijd die kersjes. Jaar in jaar uit.

WALTER: Zegt me niks.

MIA: Die kwamen ook bij jullie uit de winkel. Ik heb heel wat van die kersjes versleten. *(in de keuken valt iets stuk. Iedereen kijkt richting keuken)* Kijk, dat bedoel ik dus. *(Ingrid komt binnen)*

INGRID: Ik wil die urn zien.

MIA: Wat heb je laten vallen? Wat viel daar?

ROOS: Mamma wil de urn zien.

MIA: Wat viel daar nou?

INGRID: Mia. Laat zien.

MIA: Okay. Niet dat er veel aan te zien is. *(Mia loopt weer naar de tafel en begint weer te zoeken)* Nou Walter, je zal wel denken... wat een gesleep met die urn. Ze hadden 'm in een strooibus gedaan om 'm uit te strooien, maar toen mamma dat veldje bij het crematorium zag, toen wilde ze hem ineens mee naar huis nemen. En dat kan niet in een strooibus. Vandaar. *(Mia heeft de urn gevonden en zet hem op tafel)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto